

Kann ikki ímynda mær ein heim uttan bókur

– Í VERULEIKANUM VAR TAÐ ORÐIÐ EITURKOPPAPRINSESSAN, SUM EIN DAGIN »POPPAÐI« UPP Í HØVDIÐ Á MÆR, ÁÐRENN EG NAKRANTÍÐ FÓR Í HOLT VIÐ SJÁLVA BÓKINA. EG HELT TAÐ VERA EINA STUTTLIGA OG ÁHUGAVERDA SAMANSETING AV TVEIUM MÓTSETNINGUM: PRINSESSUNA, SUM VIT TENGJA AT TÍ VAKRA OG »GLAMOURØSA«, OG EITURKOPPIN, SUM VIT TENGJA AT TÍ LJÓTA OG ANDSTYGGILIGA. TAÐ VAR BYRJANIN TIL EITURKOPPAPRINSESSUNA

Soleiðis greiðir Ingun Christensen frá um ævintýrið *Eiturkoppaprinsessan*, sum stutt síðan kom út á Bókadeild Føroya Lærarafelags. Ævintýrið er um eina prinsessu, sum verður revsað og gjørd um til ein eiturkopp fyrri síðan at umskapast aftur til eina vakra prinsessu. Bókin er eil myndprýdd við litrikum tekiingum, sum unga listakvinnan Herdis Jakobsen hevur gjørt.

Ingun er uppvaksin í Hósvík og býr har í dag saman við 12 ára gamla soninum. Men hon hevur ikki bara búið í Hósvík; í 8 ár búleikaðist hon niðri og las enskt og týskt. Tá hon verður spurd, hvat tað var, sum gjørdi, at hon fór at skriva, sigur hon:

– Eg veit ikki rættliga. Kanska hevur tað altíð ligið og prutlað í mær, og so kom gongd á, tá ið sonurin var minni, og eg viðhvørt fann upp á søgur. Tann fyrsta bókin hjá mær Garðvættramir, sum kom út í 2010, byrjaði fyrst sum ein søga, sum eg fortaldi fyrri soninum.

Ingun hevur altíð dámað væl at lisið:

– Eg kann ikki ímynda mær ein heim ella eitt heim uttan bókur. Eg eri uppvaksin í einum heimi, har reolin var full av bókum, og havi lisið bókur, síðan eg var heilt litil smágenta, og hugurin at lesa

Ingun Christensen

hevur fylgt mær øll árin og er ikki vorðin minni. Sum barn dámdi mær sera væl eitt nú Astrid Lindgren, Mark Twain og Thorbjørn Egner.

Sum so mong onnur í Føroyum er Ingun er ikki rithøvundur burturav, men hon skrivur hvønn dag. Hon noyðist, tí hon hevur ein brennandi hug at fortelja nakað, sum hon heldur og vónar, at onnur eisini kunnu fáa gleði av. Ein fyrirtreyt fyrri at skriva er at lesa nógv, heldur Ingun:

– Les, les, les – eg haldi, at ein fortreyt fyrri at skriva er, at mann hevur lisið nógv. Tað havi eg so altíð gjørt, men kanska kundu ráðini til onnur verið at byrja fyrr at skriva.

Ingun er sum heild fegin um at hava eitt forlag aftan fyrri seg, men ein bók er eitt hjartabarn hjá einum rithøvunda, so tilgongdin fevnir eisini um at semjast um endaliga úrlitið:

– At arbeiða saman við einum forlagi er ein bland-

ingur av ymiskum kenslum. Tað er sera læturiki og gevandi og samstundis eisini frustrerandi til tíðir. Tað jaliga er, at onnur hyggja tekstin ljøgnum við nýggjum eygum og peika á, hvat er gott, og hvat kundi verið gjørt betur ella øðrvísi. Men samstundis er tað eisini at

finna semjur, har tú ikki ert samd, og grundgeva fyrri tí. Harafturat mást tú laga teg til, at arbeiðsgongdin á einum forlagi umfatar fleiri bókur og ikki bara tína egnu – so tú mást brynja teg við toli – tað kann viðhvørt vera eitt sindur trupult, tá ið mann er ótolin av lyndi sum eg.

Í Føroyum eru bæði forðingar og móguleikar

Herdis Jakobsen hevur myndprýtt *Eiturkoppaprinsessuna*. Hon hevur tikið BA í myndprýðing og animatió á Coventry University og býr í Southport í Onglandi.

Sjálvt um hon býr í Onglandi, fylgir Herdis væl við, hvat hendir í Føroyum:

– Í seinastuni havi eg sæð nógv tos um, at landið hevur brúk fyrri, at ung útbúgva seg innan serlig øki, sum hóska landinum best. Hetta er ikki bara naivt, men tað er eisini synd at hugsa sær, at døgnað listafólk og onnur, sum í eygunum á ávisum fólk ikki hava nógv virðilig evni, skulu pressast í eitt starv, har tey ikki kunnu útnytta sítt fulla potential. Hetta er tibetur ikki meiningin

hjá øllum í Føroyum, men tað visir tó á ein nokkso negativan hugburð móttvegis okkum, sum velja kreativ størv.

Herdis hevur verið liðug í eitt ár nú, og hon sigur frá um skelkin at byrja at arbeiða á einari skrivstovu, sum liggur so langt frá tí kreativa økinum, sum hon hevði viljað, at hon livdi av.

– At fara frá universiteti til eitt arbeiði á skrivstovu var eitt reality shock, men til alla lukku havi eg eisini havt móguleika at gera myndir til tvær bókur fyrri Bókadeild Føroya Lærarafelags, síðan eg gjørdist liðug. So hóast tað kanska ljóðar, sum eg haldi lítlið um Føroyar, so hava vit føroyingar bæði forðingar og móguleikar, sum fólk í

stærri londum ikki hava. Eg havi eisini gjørt av at fara aftur í skúla at taka eitt skeið, har eg kann menna minar forleikar innan konseptlist: sum er eitt øki, har eg ordiliga kenni, at eg kann brúka mína vitan um bæði illustratió og animatió. Tað er ringt at siga, men sum nú er haldi eg meg vera á rættari leið at rækka mínum máli, sum er burturav at kunna liva av einum fulltíðarstarvi sum listafólk.

Herdis byrjaði at myndprýða fyrri Bókadeildina í 2007. Fyrst í Míni jólabók og síðan hevur hon myndprýtt bókurnar: 7 dagar í helviti eftir Rannvá Næs Hoydal, Torkils datur eftir Sólrún Michelsen og *Eiturkoppaprinsessuna* eftir Ingun Christensen.